

Milí bratia a sestry!

Priznám sa, že nemám veľmi rád, keď sú všetci ľudia hádzaní do jedného vreca. Keď všetko vidíme v čiernych alebo zase v bielych farbách.

Keď počúvame tieto slová, môžeme mať dojem, že Izaiáš tu robí presne toto. Hádže všetkých do jedného vreca. A tak sa pýtam: **Má na to právo a hlavne má pravdu?** Poďme to zistiť.

K tomu, či má na to právo poviem len toľko, že viac krát tvrdí, že hovorí to, čo počul od Boha. Boh ho povolal k tejto službe, preto hovorí v Jeho autorite. O tom si môžete prečítať v 6. kapitole tejto prorockej knihy.

Ako však môžeme overiť, či hovorí prorok pravdu? Pravdupovediac, ak by sa ma to spýtal neveriaci človek, asi by som ho presvedčiť nevedel. Ale jeden spôsob predsa je. **Na jednom mieste dáva Biblia odpoveď v tom zmysle**, že ak sa tie slová, ktoré prorok vyslovil napĺňajú v praxi života – je pravdivým prorokom.

Teda poďme pouvažovať nad tým, nakoľko sú tie slová pravdivé, či na nich niečo predsa len nie je.

Prorok tu nehovorí o nejakých fiktívnych ľuďoch – hovorí aj o sebe. Hovorí niečo, čo je aj jeho skúsenosťou: ***My všetci sme blúdili, všetci sme chodili vlastnou cestou.*** Myslím si, že hovorí niečo, s čím sa stretávame denne v našich životoch.

Veď my sme na to mnohokrát aj hrdí, že si v živote razíme vlastnú cestu. Každý máme tú svoju. Bolo by to všetko úplne v poriadku, ak by súčasťou tej našej cesty nebol egoizmus, ktorý tej našej ceste dáva trpkú príchuť.

Už od čias Adama a Evy je v tej vlastnej ceste trpká príchuť. Cítíme ju občas napríklad v manželstve. Dvaja ľudia, ktorí sa rozhodli ísť životom spoločne, pokúšajú sa ísť zrazu každý vlastnou cestou. Takýmto spôsobom nemajú šancu zažiť jednotu v manželstve tak, ako to zamýšľal Boh. Teda mám pocit, že Izaiáš tento problém egoizmu charakterizoval už pred viac ako 2500 rokmi veľmi trefne.

Žiaľ asi najviditeľnejšie môžeme tento jav vlastnej cesty a egoizmu v súčasnosti pozorovať v rodinách a manželstvách.

Naše sebecko ovplyvňuje to, ako sa spolu rozprávame, ako si delíme zodpovednosť v domácnosti, ako riešime konflikty a dokonca aj to, ako trávime svoj voľný čas. Muži napr. dávajú často prednosť poľovačke, rybačke, futbalu alebo dokonca radšej v kancelárii strávia hodinu či dve navyše.

A ženy zase, aby sa vyhli svojim sebeckým manželom a spravili si radosť, radšej strávia hodiny nakupovaním.

Niekde hlboko v nás je zakorenené naše egoistické presvedčenie, že máme právo na vlastnú cestu a že druhí nemajú právo, aby nás na tej našej ceste obmedzovali. V tejto oblasti sme veľmi hákliví na svoje práva.

Ale často niekde v hĺbke srdca cítime, že Boh to vidí trochu inak ako my, že On tú našu cestu neschvaľuje. A možno aj tento pôst nám dáva ako príležitosť k tomu, aby sme sa niektorých egoistických nárokov vzdali, aby sme vyhlásili vojnu nášmu sebecku a našej ceste.

Pred pár dňami som s jedným známym diskutovali o tom, čo sa v pôste môže a čo by sa nemalo konzumovať.

Prišli sme aj k téme alkoholu. Vtedy sa ma spýtal: *Pán farár, a poldeci si dať môžem?* Ja som mu položil otázku: *chutí vám tvrdý alkohol? Ani nie* - odpovedal. Tak to si to poldeci dať môžete. Dúfam, že som ho nezviedol na zlú cestu.

Nehovorím to ako recept alebo ako kľúč, podľa ktorého by sme sa mali rozhodovať čo v pôste konzumovať a čo nie.

Ale som presvedčený, že počas pôstu by sme sa mali dobrovoľne zrieknuť vecí, ktoré na jednej strane máme veľmi radi, ale na druhej strane škodia našim vzťahom, ubližujú a vadia našim blíznym a blízkym a tým pádom aj Bohu.

Egoizmus je jednoznačne zdrojom našich zlých vzťahov, dôvodom väčšiny konfliktov. Naše sebecko často privedie druhých k slzám. A práve preto by sme mali počas tohto pôstu zasadiť egoizmu poriadny úder a vyhlásiť mu vojnu. A hoci to nebude zásah smrteľný, pretože svoj egoizmus v tomto živote nedokážeme definitívne zničiť, môžeme svoj egoizmus aspoň ochromiť.

Podme o tom trochu prakticky pouvažovať a nájsť k tomu nejaké konkrétne kroky.

Viaceré netradičné a zaujímavé spôsoby ponúka Ježiš. Spomeniem aspoň jeden.

1. Rozhodni sa byť občas posledným.

Pán Ježiš nám ukázal, že namiesto túžby byť prvými, musíme byť ochotní stať sa poslednými. Namiesto toho, aby sme túžili byť obsluhovaní inými, musíme slúžiť my. Namiesto snahy zachrániť si život, ho musíme stratiť. Namiesto snahy, aby boli naplnené moje potreby a ja som bol šťastný, nech je našou snahou a našim cieľom naplniť túžby ľudí okolo nás.

Máme milovať blíznym tak, ako milujeme samých seba. Stručne povedané, ak chceme poraziť sebecko, musíme sa vzdať svojich nárokov – toho, čo podporuje náš egoizmus.

Môžeme napríklad v pôste urobiť rozhodnutie:

- nebudem si v rozhovore nárokovať **mať vždy pravdu**
- nebudem si nárokovať **mať posledné slovo**
- namiesto presadzovania svojho plánu na víkend, sa **môžem spýtať svojej manželky**, či manžela – ako by si chcel/a stráviť sobotu?
- môžeme sa rozhodnúť vyhradiť si čas pre druhého a povedať – **ako by som ti mohol pomôcť, mám teraz čas?**

Verím, že potom, ako ten druhý možno na chvíľu stratí reč, s radosťou odpovie na vašu výzvu.

2. Ďalšou výzvou pôstu a zároveň úderom nášmu sebecku môže byť rozhodnutie prijať chyby druhých a naše rozhodnutie nekritizovať ich.

Čítal som príbeh o dvoch zamrznutých dikobrazoch. *Dva dikobrazy, trasúce sa v mrazivom vzduchu, sa k sebe pritúlili, aby sa navzájom zohriali telesným teplom. Ale vtom sa navzájom bolestivo popichali ostrými ostňami a štetinami. Preto znova sa od seba odtiahli a opäť začali trpieť v mrazivom chlade. Čoskoro dikobrazy cítili, že buď sa znova k sebe pritúlia, alebo zmrznú. Ale ostne im spôsobili priveľa bolesti a tak sa museli znovu odtiahnuť. Až zmrzli.*

Koľko chladu je aj v našich vzťahoch. Niekedy nám naše ostne nedovolia byť si blízko. Tými ostňami je často naša neľútostná a každodenná kritika partnerov, spolupracovníkov, súrodencov a spolužiakov.

Apoštol Pavol hovorí, aby sme sa prijímali a odpúšťali si tak, ako nás aj Boh prijal a odpustil nám v Kristovi.

Vzdajme sa v tomto pôste tvrdej pravdy bez lásky, ostrých slov, výčitiek a kritiky na adresu druhých. Vzďajme sa svojich ostňov.

To bude pôst, ktorý sa Bohu bude páčiť. Amen!

David Bázlik – zborový farár